Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 31. Warszawa, dnia 20 października 1938 r. Rok XXI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

Ogłoszenia o wydawnictwach związanych z zagadnieniami administracji państwowej przyjmowane są wyłącznie na warunkach podanych w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z dn. 31 stycznia 1938 r. Nr. 4, poz. 14 po uprzednim wpłaceniu należności na konto czekowe Dziennika Urzędowego M. S. Wewn. Nr. 30197 z podaniem tytułu wpłaty.

Ceny ogłoszeń: cała strona 50 zł., 1/2 str. 30, 1/4 str. — 15 zł.

Redakcja zastrzega sobie prawo odmowy umieszczenia ogłoszenia w całości lub jego części bez podania motywów.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 75-80.

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

189.

PISMO OKÓLNE

z dnia 7 października 1938 r.

o maksymalnej normie zaliczek, przechowywanych w Urzędach Wojewódzkich (częściowa zmiana instrukcji o sposobie wykonywania budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w administracji ogólnej).

(Nr GB. 3r-20-5)

Do

Urzędów Wojewódzkich i Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na wniosek kilku Urzędów Wojewódzkich podwyższa maksymalną normę zaliczek przechowywanych w Urzędzie Wojewódzkim (Komisariacie Rządu na m. st. Warszawę) do wysokości 7.000 (siedem tysięcy) zł.

Równocześnie częściowo zmienia się ustęp drugi § 8 instrukcji o sposobie wykonywania budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w administracji ogólnej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 16, poz. 101 z 1936 roku) oraz uchyla się postanowienia okólnika Nr 83 z 1934 roku (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 16, poz. 157 z 1934 r.).

Za DYREKTORA GABINETU
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

190.

PISMO OKÓLNE

z dnia 15 października 1938 r.

w sprawie medalu „Za Długoletnią Służbę"

(Pers. I 801-80)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów, Dyrektora Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach, Redaktora Gazety Administracji, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania pismo okólne Prezydium Rady Ministrów z dnia 3 września 1938 r. Nr 47-57/39 w sprawie medalu „Za Długoletnią Służbę" z tym, że pismo to powinno być również stosowane przez zarządy związków samorządowych do pracowników tych związków.

(—) Hübner
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

Otrzymują do wiadomości:

P. Komendant Główny Policji Państwowej,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego,
P. Prezes Związku Rewizyjnego Samorządu Terytorialnego,
P. P. Starostowie Krajowi w Poznaniu i Toruniu oraz Biura Personalne Ministerstw:
Komunikacji,
Opieki Społecznej,
Przemysłu i Handlu,
Rolnictwa i Reform Rolnych,
Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW
Nr 47-57/39.
Warszawa, dnia 3 września 1938 r.

Do
wszystkich Ministerstw
w Warszawie.

Zdarzają się wypadki, iż funkcjonariusze państwowi względnie pracownicy w instytucjach publicznych są przenoszeni w stan spoczynku lub zwalniani z pracy po przepracowaniu w służbie dla Państwa lub instytucji publiczno-prawnych takich okresów czasu, które gdyby trwały o parę tygodni lub częstokroć nawet kilka dni dłużej, mogłyby stanowić podstawę do nadania medalu „Za Długoletnią Służbę".

W związku z powyższym Pan Prezes Rady Ministrów polecił zwrócić uwagę, by przy rozwiązywaniu stosunku służbowego (rozwiązaniu umowy o pracę, przeniesieniu w stan spoczynku i t. p.) władze przełożone rozpatrywały możliwość przedłużania czasu służby w tych wypadkach, w których przedłużenie to nie kolidując z interesem służby mogłoby stanowić podstawę do uzyskania uprawnień do tego odznaczenia.

(—) J. Jagiełło
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

191.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 października 1938 r.

o wypłacie dodatków i udziałów komunalnych uiszczonych papierami wartościowymi.

(Nr SF. 21-16-10).

Do
P. P. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów i Burmistrzów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości pismo Ministerstwa Skarbu z d. 27.IX.1938 r. Nr D III 13888/4/38.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż przekazanie reszty należności komunalnych, o czym jest mowa w ust. 2 powyższego zarządzenia, obejmować będzie różnicę pomiędzy kursem giełdowym poszczególnych papierów wartościowych, a kursem określonym w ust. 1 tego zarządzenia.

(—) Podwiński
DYREKTOR DEPARTAMENTU

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 13888/4/38.
Warszawa,
dnia 27 września 1938 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) polecą podległym Kasom Urzędów Skarbowych wypłacić związkom samorządowym z sum komunalnych zaliczkowo gotówką 50% nominalnej wartości figurujących na osobnych kontach związków samorządowych papierów wartościowych, przyjętych po dzień 31 marca 1938 r. na dodatki i udziały komunalne — za wyjątkiem 4$^1/_2$% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego, skryptów dłużnych Skarbu Państwa oraz 3% Państwowej Renty Ziemskiej. Za wymienione skrypty dłużne Skarbu Państwa należy wypłacić pełną wartość nominalną (100%) za 4$^1/_2$% listy zastawne Państwowe Banku Rolnego 75% wartości nominalnej, a za obligacje 3% Państwowej Renty Ziemskiej 60% wartości nominalnej.

Zarządzenie co do przekazania reszty należności związkom samorządowym, jak również co do wyrównania kont sum komunalnych wydane zostanie dodatkowo.

O wydanych zarządzeniach Izba powiadomi zainteresowany Urząd Wojewódzki.

(—) Dr Bielak
NACZELNIK WYDZIAŁU

192.

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 października 1938 r.

o opłatach administracyjnych od podań, zawierających zgłoszenie obwodu łowieckiego.

(Nr SF. 67-21-1).

Do
P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Zgodnie ze stanowiskiem, zajętym przez Ministerstwo Skarbu w piśmie z dnia 7 września 1938 r. L. D. V. 21094/5/38 — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż podanie, zawierające zgłoszenie obwodu łowieckiego, wniesione w myśl art. 15 prawa łowieckiego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 110, poz. 934) za pośrednictwem zarządu gminy, który stwierdza, czy wiadomości podane w zgłoszeniu są zgodne z rzeczywistością oraz zaświadcza tożsamość osób podpisanych na podaniu, nie podlega państwowej opłacie stemplowej w myśl ustępu drugiego art. 149 u. o. s., który głosi, że podania wnoszone do urzędów samorządowych w sprawach, należących do ich zakresu działania, nie podlegają opłatom w myśl ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) nawet w tych wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy jest niezbędny udział władzy państwowej.

Od tego rodzaju podań gminy mogą pobierać opłaty administracyjne, ustanowione na zasadzie art. 27 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 62, poz. 454).

(—) Podwiński
DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 3 października Nr 75 Rok 1938

Poz. 527. Oświadczenie rządowe z dnia 29 września 1938 r. w sprawie nowego tekstu załącznika I do konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznymi, podpisanej w Rzymie dnia 23 listopada 1933 r.

z 4 października Nr 76 Rok 1938

Poz. 528. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 października 1938 r. o zmianie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

Poz. 529. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 września 1938 r. o wprowadzeniu w życie na pewnych obszarach Państwa niektórych przepisów ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Na podstawie art. 15 ust. (3) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 349) oraz w związku z ustawą śląską z dnia 15 czerwca 1936 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. Śl. Nr 16, poz. 28) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy art. 6—11, 12 ust. (1) pkt 1 i ust. (2) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 349) wchodzą w życie:

1) w zastosowaniu do bydła na obszarze:
powiatu tarnogórskiego — w województwie śląskim oraz
gmin: Gutkowo, Koziebrody i Raciąż (wiejskiej i miejskiej) w powiecie sierpeckim — w województwie warszawskim;

2) w zastosowaniu do trzody chlewnej na obszarze:
powiatu tarnogórskiego — w województwie śląskim;

3) w zastosowaniu do owiec na obszarze:
gmin: Góry-Mokre i Przedbórz w powiecie koneckim — w województwie kieleckim oraz
gminy Siechniewicze w powiecie prużańskim — w województwie poleskim.

§ 2. W § 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 czerwca 1938 r. o wprowadzeniu w życie na pewnych obszarach Państwa niektórych przepisów ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 382) skreśla się wyrazy: „gmin: Góry-Mokre i Przedbórz w powiecie koneckim".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Poz. 530. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 września 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji o podatku drogowym.

Na podstawie art. 12 ust. (8) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) w brzmieniu art. 5 pkt 3) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Art. 12, powołany w rozporządzeniu niniejszym bez określenia, oznacza przepisy art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) w brzmieniu art. 5 pkt 3) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455).

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez określenia, oznaczają przepisy tegoż rozporządzenia.

§ 2. Suma podatku drogowego nie może przekraczać sumy wydatków związku samorządowego na budowę i utrzymanie dróg oraz na spłatę i oprocentowanie pożyczek długoterminowych, zużytych na cele drogowe, a w powiatowych związkach samorządowych również na zapomogi na cele drogowe dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych, zmniejszonej o sumę wpływów budżetowych, mających specjalne przeznaczenie na cele drogowe.

§ 3. Wymiar i pobór podatku drogowego na rzecz pomorskiego i poznańskiego wojewódzkich związków samorządowych będzie dokonywany przez wydziały powiatowe i zarządy miejskie miast wydzielonych łącznie z wymiarem i poborem tego podatku na rzecz powiatowych związków samorządowych i miast wydzielonych.

§ 4. (1) Łączne obciążenie poszczególnych kategorii płatników podatkiem drogowym na rzecz powiatowych związków samorządowych lub miast wydzielonych oraz na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego nie może przekraczać norm, określonych w art. 12 ust. (3) i (4).

(2) Jeżeli stawki podatku drogowego, uchwalone przez radę powiatową lub miejską, łącznie ze stawkami tegoż podatku, uchwalonymi przez sejmik wojewódzki, będą przekraczały normy, zakreślone w art. 12 ust. (3) i (4), wówczas podatek drogowy pobrany będzie we-

dług maksymalnych stawek, określonych w tym artykule, zaś podział wpływów pomiędzy powiatowy związek samorządów lub miasto i wojewódzki związek samorządowy będzie dokonany w stosunku do wysokości preliminowanych na dany rok budżetowy wydatków na budowę i utrzymanie dróg wojewódzkich oraz powiatowych lub miejskich, pokrywanych w myśl § 2 z wpływów z podatku drogowego.

§ 5. Wszelkie wpłaty, dokonywane przez płatników na poczet podatku drogowego, wymierzonego na rzecz powiatowego związku samorządowego lub miasta i wojewódzkiego związku samorządowego, podlegają zaliczeniu na rzecz tych związków w stosunku do wysokości stawek podatkowych uchwalonych przez te związki bądź też w przypadku, przewidzianym w § 4 ust. (2)— w stosunku do wysokości wydatków drogowych.

§ 6. Uchwała sejmiku wojewódzkiego o poborze podatku drogowego powinna być podana do wiadomości wydziałom powiatowym i zarządom miejskim miast wydzielonych na 3 miesiące przed rozpoczęciem roku budżetowego.

§ 7. Za wymiar i pobór podatku drogowego na rzecz wojewódzkich związków samorządowych związki te wypłacają wydziałom powiatowym i zarządom miejskim miast wydzielonych wynagrodzenie w wysokości 5% sum, osiągniętych tytułem podatku drogowego, przypadającego na rzecz wojewódzkich związków samorządowych.

§ 8. Rokiem podatkowym dla wymiaru podatku drogowego jest rok budżetowy.

§ 9. Nieruchomości stale zwolnione od podatku od nieruchomości na podstawie przepisów art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) oraz nieruchomości, wymienione w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259) nie mogą być obciążone podatkiem drogowym.

§ 10. Podatkiem drogowym w miastach wydzielonych mogą być obciążone tylko nowowzniesione budowle oraz części nadbudowane i przybudowane, czasowo zwolnione od podatku od nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 786), rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 508), ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173) oraz ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

§ 11. Obowiązek podatkowy w odniesieniu do nowowzniesionych budowli oraz części nadbudowanych i przybudowanych rozpoczyna się z początkiem następnego miesiąca po dniu, od którego rozpoczyna się bieg terminu zwolnienia od podatku od nieruchomości na zasadzie przepisów o ulgach dla nowowznoszonych budowli. Obowiązek ten gaśnie z końcem tego miesiąca, w którym wygasa zwolnienie od państwowego podatku od nieruchomości.

§ 12. Przez podstawę idealnego wymiaru państwowego podatku od nieruchomości należy rozumieć taką podstawę wymiaru podatku, jaką należałoby przyjąć według przepisów art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14), gdyby te nieruchomości nie korzystały ze zwolnienia od podatku od nieruchomości.

Dla nieruchomości, których użytkowanie rozpoczęło się w ciągu roku budżetowego, poprzedzającego rok podatkowy, podstawę idealnego wymiaru państwowego podatku od nieruchomości stanowi czynsz roczny, obliczony w stosunku do czynszu, należnego za okres użytkowania.

Dla nieruchomości, których użytkowanie rozpoczęło się w ciągu roku podatkowego, podstawę idealnego wymiaru państwowego podatku od nieruchomości stanowi czynsz należny za okres użytkowania, obliczony od chwili rozpoczęcia użytkowania do końca roku budżetowego w stosunku do czynszu, należnego za 1 miesiąc najmu lub dzierżawy.

§ 13. Sześcioletni okres ulg podatkowych, przewidzianych w art. 12 ust. (6), rozpoczyna się:

a) dla nieruchomości, które zostały obciążone kosztami pierwszego urządzenia ulic i placów przed dniem 1 października 1938 r. i dla których statutowe terminy płatności (bez względu na ilość rat) przypadają po tym terminie, oraz dla nieruchomości, które zostaną pociągnięte do pokrycia kosztów pierwszego urządzenia ulic i placów w okresie od dnia 1 października 1938 r. do dnia 31 marca 1939 r. — z dniem 1 października 1938 r.,

b) dla nieruchomości, które zostaną obciążone kosztami pierwszego urządzenia ulic i placów po dniu 31 marca 1939 r. — z początkiem tego roku budżetowego, w którym przypadnie termin płatności pierwszego nakazu płatniczego z tytułu obciążenia danej nieruchomości tymi kosztami.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze miast wydzielonych z dniem 1 października 1938 r., a na obszarze gmin wiejskich i miast niewydzielonych—z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Poz. 531. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 października 1938 r. w sprawie wprowadzenia zakazu przywozu pieniędzy w walucie czesko-słowackiej.

z 9 października Nr 77 Rok 1938

Poz. 532. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1938 r. o

tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień porozumienia między Polską a Japonią z dnia 19 września 1938 r. o zniżkach celnych na pewne towary japońskie.

---

z 11 października Nr 78 Rok 1938

Poz. 533. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1938 r. o zjednoczeniu Odzyskanych Ziem Śląska Cieszyńskiego z Rzecząpospolitą Polską.

Na podstawie art. 55 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. Odzyskane Ziemie Śląska Cieszyńskiego są nierozdzielną częścią Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2. Ziemie Odzyskane otrzymują wspólny z Rzecząpospolitą Polską ustrój konstytucyjny i wspólną organizację władz.

Art. 3. (1) Ziemie Odzyskane wchodzą w skład województwa śląskiego.

(2) Na ziemie te rozciąga się moc obowiązującą ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r. zawierającej statut organiczny województwa śląskiego.

(3) Do czasu przeprowadzenia wyborów Ziemie Odzyskane reprezentować będą w Sejmie Śląskim czterej posłowie powołani przez Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 4. Przepisy obowiązujące dotychczas na Ziemiach Odzyskanych należy stosować z uwzględnieniem nowego stanu prawnego.

Art. 5. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 534. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1938 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych na Odzyskane Ziemie Śląska Cieszyńskiego.

Na podstawie art. 55 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. Na Odzyskane Ziemie Śląska Cieszyńskiego rozciąga się moc obowiązującą następujących aktów ustawodawczych wraz z późniejszymi zmianami:

1) dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. P. P. P. Nr 21, poz. 67);

2) dekretu z dnia 2 stycznia 1919 r. o używaniu wojska w wypadkach wyjątkowych (Dz. P. P. P. Nr 1, poz. 80);

3) ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 r. o święcie narodowym trzeciego maja (Dz. P. P. P. Nr 38, poz. 281);

4) ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 464);

5) ustawy z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 24, poz. 202);

6) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 63, poz. 481);

7) ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 580);

8) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 listopada 1924 r. o dniach świątecznych (Dz. U. R. P. Nr 101, poz. 928);

9) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967);

10) ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 681);

11) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 465);

12) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705);

13) ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o prawie właściwym dla stosunków prywatnych wewnętrznych. (Prawo prywatne międzydzielnicowe) (Dz. U. R. P. Nr 101, poz. 580);

14) ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o prawie właściwym dla stosunków prywatnych międzynarodowych. (Prawo prywatne międzynarodowe) (Dz. U. R. P. Nr 101, poz. 581);

15) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. o zwolnieniu przedterminowym osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 25);

16) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 590);

17) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o odpowiedzialności Skarbu Państwa za przesyłki pocztowe, telegramy i rozmowy telefoniczne w obrocie wewnętrznym (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 679);

18) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. o stabilizacji złotego (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 790);

19) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 855);

20) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 listopada 1927 r. o obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 883);

21) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr 115, poz. 980);

22) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 11, poz. 83);

23) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 102, poz. 863);

24) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. o użyciu broni przez organa służby bezpieczeństwa publicznego i ochrony granic (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 243);

25) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 69, poz. 437);

26) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. w sprawie organizacji więziennictwa (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 272);

27) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 309);

28) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 83, poz. 725);

29) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. Przepisy wprowadzające kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 314);

30) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. o postępowaniu doraźnym (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 315);

31) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341);

32) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 342);

33) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 349);

34) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365);

35) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 105, poz. 879);

36) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 112, poz. 934);

37) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. Przepisy wprowadzające kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 652);

38) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o zgromadzeniach (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 450);

39) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. Kodeks karny (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 571);

40) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. Prawo o wykroczeniach (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 572);

41) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. Przepisy wprowadzające kodeks karny i prawo o wykroczeniach (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 573);

42) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o Straży Więziennej (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 667);

43) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 732);

44) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. Kodeks karny wojskowy (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 765);

45) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. Przepisy wprowadzające kodeks karny wojskowy (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 766);

46) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. Przepisy wprowadzające prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 804);

47) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 806);

48) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807);

49) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808);

50) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) wraz z przepisami art. 44 — 54 i art. 200 — 207 prawa karnego skarbowego z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 581), przy czym w zakresie przestępstw określonych w powyższych przepisach stosuje się przepisy ogólne i przepisy procesowe prawa karnego skarbowego;

51) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o służbie w Policji Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 662);

52) ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie porządku na kolejach użytku publicznego (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 285);

53) ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o obronie przeciwlotniczej i przeciwgazowej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 742);

54) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59. poz. 509);

55) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 834);

56) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. Przepisy wprowadzające prawo upadłościowe (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 835);

57) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. Prawo o postępowaniu układowym (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 836);

58) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. Przepisy o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 837);

59) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o niektórych przestępstwach przeciwko bezpieczeństwu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 94. poz. 851);

60) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej dnia 14 stycznia 1936 r. o ochronie interesów Państwa Polskiego i jego obywateli w stosunkach międzynarodowych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 22);

61) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249);

62) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. w sprawie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i z Wolnym Miastem Gdańskiem (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 279);

63) ustawy z dnia 11 lipca 1936 r. o paszportach (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 404);

64) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1936 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 536);

65) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1936 r. Kodeks wojskowego postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 537);

66) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1936 r. Przepisy wprowadzające prawo o ustroju sądów wojskowych oraz kodeks wojskowego postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr 76. poz. 538);

67) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym (Dz. U. R. P. Nr 84. poz. 582);

68) ustawy z dnia 23 kwietnia 1937 r. o Święcie Niepodległości (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 255);

69) ustawy z dnia 7 kwietnia 1938 r. o ochronie imienia Józefa Piłsudskiego, Pierwszego Marszałka Polski (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 219);

70) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 220);

71) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 462);

72) przepisów o państwowych organach publikacyjnych.

Art. 2. Stosunki i stanowisko prawne osób pozostających w służbie Państwa na obszarze Odzyskanych Ziem Śląska Cieszyńskiego określają przepisy polskie.

Art. 3. Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń wydawać przepisy przejściowe i uzgadniające, związane z rozciągnięciem powyższych aktów ustawodawczych na Odzyskane Ziemie.

Art. 4. (1) Na Odzyskane Ziemie rozciąga się właściwość miejscową Sądu Okręgowego w Cieszynie.

(2) Tworzy się w okręgu Sądu Okręgowego w Cieszynie trzy nowe sądy grodzkie: w Boguminie, Frysztacie i Jabłonkowie.

Art. 5. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 12 października Nr 79 Rok 1938

Poz. 535. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1938 r. o przerachowaniu zobowiązań opiewających na walutę czesko-słowacką.

Poz. 536. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 września 1938 r. o Polskim Komitecie Żywnościowym.

Na podstawie art. 1 ust. (3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 lutego 1938 r. o poruczeniu spraw aprowizacyjnych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr 13. poz. 89) zarządzam co następuje:

§ 1. Jako organ opiniodawczy Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do spraw żywienia powołuje się Polski Komitet Żywnościowy.

§ 2. Do zakresu prac Polskiego Komitetu Żywnościowego należy:

a) inicjowanie prac nad zagadnieniem żywienia ludności oraz prowadzenie odpowiednich badań pod kątem widzenia gospodarczym i higienicznym;

b) przygotowywanie wytycznych w dziedzinie wyżywienia;

c) współpraca z Komitetem Mieszanym Ligi Narodów do Spraw Wyżywienia;

d) podejmowanie prac szczególnych zleconych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3. (1) Polski Komitet Żywnościowy obraduje na zebraniach plenarnych oraz w sekcjach i podsekcjach.

(2) Przewodniczącym Polskiego Komitetu Żywnościowego jest Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych, wyznaczony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. Przewodniczących poszczególnych sekcyj powołuje i zwalnia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 4. (1) Do Polskiego Komitetu Żywnościowego Minister Rolnictwa i Reform Rolnych powołuje:

1) sześciu przedstawicieli nauki i rzeczoznawców, w tej liczbie trzech higienistów oraz trzech ekonomistów;

2) po jednym przedstawicielu:

a) Związku Izb i Organizacyj Rolniczych,

b) Związku Izb Przemysłowo-Handlowych,

c) Związku Izb Rzemieślniczych,

d) Związku Miast,

e) Związku Powiatów;

3) po jednym przedstawicielu pięciu organizacyj społecznych wyznaczonych przez Ministra Rolnictwa i Refor Rolnych.

(2) Ponadto do Polskiego Komitetu Żywnościowego wchodzi po jednym przedstawicielu Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Opieki Społecznej oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

(3) Jednocześnie z powołaniem członków Komitetu powołuje się ich zastępców.

(4) Przewodniczący Komitetu oraz przewodniczący poszczególnych sekcyj mogą zapraszać do współpracy, a w szczególności do opracowania pewnych zagadnień szczególnych, rzeczoznawców z głosem doradczym w przypadku braku specjalisty w łonie Komitetu.

§ 5. (1) Szczegóły dotyczące organizacji Polskiego Komitetu Żywnościowego i odbywania plenarnych posiedzeń oraz zebrań sekcyj ustali regulamin wydany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Biura Komitetu prowadzi urzędnik wyznaczony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych spośród podległych mu urzędników.

§ 6. (1) Członkowie Polskiego Komitetu Żywnościowego sprawują swe czynności honorowo. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może jednak na wniosek Przewodniczącego Polskiego Komitetu Żywnościowego przyznać osobom referującym na zebraniach wynagrodzenia za prace szczególne.

(2) Zamiejscowym członkom Komitetu Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wypłacać będzie diety i zwracać koszty przejazdów według norm obowiązujących dla funkcjonariuszów państwowych, pobierających uposażenie według grupy VI (szóstej).

§ 7. Wydatki związane z pracami Polskiego Komitetu Żywnościowego pokrywa się z budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 537. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 października 1938 r. o przemiale pszenicy i żyta oraz o wypieku pieczywa.

Na podstawie art. 1 ust. (1) pkt 2) lit. a) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 462) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla obrotu handlowego wolno mleć pszenicę tylko na mąkę gatunków odpowiadających standartom giełd krajowych.

§ 2. (1) Zakazuje się przemiału żyta na mąkę gatunków niższych (ciemniejszą) aniżeli 55-procentowego przemiału oczyszczonego ziarna.

(2) Przemiał żyta na mąkę różnych gatunków w granicach 55-procentowego przemiału nie podlega ograniczeniom.

(3) Przemiał żyta na mąkę razową, stanowiącą 95-procentowy wymiał z oczyszczonego ziarna, jest dozwolony.

§ 3. (1) Zakazuje się używania w zakładach przemysłowych do przerobu i wszelkiego rodzaju wypieku, przeznaczonego do spożycia w miastach, mąki nie odpowiadającej normom przewidzianym w §§ 1 i 2.

(2) W Zakładach tych może być wytwarzane pieczywo bądź jednogatunkowe (pszenne, żytnie), bądź mieszane (pszenno-żytnie).

(3) Pieczywo z wyjątkiem bułek powinno być oznaczane nazwą mąki, z której zostało wytworzone (np. chleb żytni pytlowy 55%, chleb pszenno-żytni), przy czym dopuszcza się co do pieczywa pszennego i pszenno żytniego — poza tym oznaczeniem — umieszczanie nazw szczególnych, jak np. chleb nałęczowski, pomorski itp.

§ 4. Zakazuje się używania otrąb żytnich jako podsypki przy wypieku pieczywa.

§ 5. Przemiał pszenicy i żyta, jak również przerób i wszelkiego rodzaju wypiek przeznaczony: 1) na wywóz za granicę lub do W. M. Gdańska, 2) na cele wskazane przez władze wojskowe, 3) dla potrzeb we własnym gospodarstwie producentów lub pracowników rolnych — nie podlega ograniczeniom.

§ 6. Władze administracji ogólnej mają prawo:

1) żądać wyjaśnień od osób i zakładów zajmujących się przemiałem pszenicy lub żyta w celach przemysłowych, handlujących mąką pszenną lub żytnią, przetwarzających w celach przemysłowych mąkę pszenną lub żytnią na pieczywo i inne artykuły spożywcze oraz posiadających na

składzie takie mąki lub artykuły spożywcze z nich wyrabiane.

2) wstępu w obecności właściciela zakładu lub upoważnionego przedstawiciela do lokalów przemysłowych, handlowych składów i zakładów w pkt 1) wymienionych.

§ 7. Na opakowaniu mąki w obrocie handlowym należy podać nazwę młyna, procentowość wymiału oraz w przypadkach przewidzianych w § 5 — jej przeznaczenie.

§ 8. Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia, podlega w drodze administracyjnej, w myśl art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 462), karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 zł, przy czym może być orzeczony przepadek przedmiotów przestępstwa.

§ 9. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 sierpnia 1938 r. o przemiale pszenicy i żyta (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 465).

Poz. 538. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 29 września 1938 r. o utworzeniu i zwinięciu niektórych katedr i zakładów naukowych w szkołach akademickich.

Poz. 539. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 4 października 1938 r. o czasowym zmniejszeniu liczby dni pracy, uważanych za tydzień podlegania obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia w odniesieniu do niektórych kategorii robotników sezonowych.

---

z 15 października Nr 80 Rok 1938

Poz. 540. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 września 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Komunikacji i Opieki Społecznej w sprawie prowadzenia przemysłu gospodniego.

Na podstawie art. 41 i 197 w związku z art. 33 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) zarządzam co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa przemysłu gospodniego mogą być prowadzone pod jedną z następujących nazw: hotel, pensjonat, pokoje umeblowane, zajazd, gospoda, oberża, dom wycieczkowy, dom noclegowy, schronisko.

§ 2. (1) Przedsiębiorcy prowadzącemu przemysł gospodni wolno w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „hotel" tylko dla oznaczenia przedsiębiorstwa, które mieści się w odrębnym budynku lub w części budynku, stanowiącej jedną zwartą całość i posiada:

1) a) w miejscowościach do 30 tysięcy mieszkańców — co najmniej 5 pokoi,

b) w miejscowościach od 30 do 100 tysięcy mieszkańców oraz w uzdrowiskach posiadających charakter użyteczności publicznej — co najmniej 10 pokoi,

c) w miejscowościach powyżej 100 tysięcy mieszkańców — co najmniej 15 pokoi;

2) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku;

3) kanalizację;

4) możność wydawania korzystającym z hotelu co najmniej śniadań;

5) pokój przeznaczony do ogólnego użytku; w hotelach posiadających do 15 pokoi za pokój do ogólnego użytku może służyć hall lub portiernia;

6) co najmniej jedną łazienkę.

(2) W zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa wolno używać nazwy „pensjonat" dla oznaczenia jedynie takiego przedsiębiorstwa gospodniego, które wynajmuje pokoje łącznie z całodziennym utrzymaniem i posiada:

1) co najmniej 5 pokoi,

2) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,

3) kanalizację,

4) ogólną jadalnię oraz pokój przeznaczony do ogólnego użytku; w pensjonatach posiadających do 15 pokoi za pokój przeznaczony do ogólnego użytku może służyć jadalnia.

§ 3. W poszczególnych, gospodarczo uzasadnionych przypadkach władza przemysłowa I instancji może po wysłuchaniu opinii izby przemysłowo-handlowej zezwolić na oznaczanie przedsiębiorstwa nie odpowiadającego warunkom określonym w § 2 — nazwą „hotel" lub „pensjonat".

§ 4. (1) Cenniki w przemyśle gospodnim powinny wykazywać ceny poszczególnych pokoi łącznie ze wszystkimi świadczeniami jak pościel, światło, opał oraz telefon i łazienka (te ostatnie, jeżeli stanowią część urządzenia danego pokoju). Ponadto w cennikach tych powinny być uwidocznione: wysokość komunalnego podatku hotelowego, cena kąpieli w łazience nie stanowiącej części urządzenia pokoju oraz wysokość opłat procentowych na rzecz służby przedsiębiorstwa.

(2) Opłaty procentowe na rzecz służby należy obliczać od ceny pokoju, wykazanej łącznie ze wszystkimi świadczeniami, lecz bez komunalnego podatku hotelowego.

(3) W cennikach pensjonatów należy wykazywać osobne koszty całodziennego utrzymania, a w cennikach hoteli koszty pierwszego śniadania.

(4) W przedsiębiorstwach przemysłu gospodniego takich jak schronisko, oberża, dom wycieczkowy, dom noclegowy itp., wynajmujących

oddzielnie łóżka na noclegi, w cennikach powinna być uwidoczniona cena wynajęcia łóżka ze wszystkim świadczeniami.

(5) Cenniki mają być umieszczone na widocznym miejscu w portierni oraz w każdym pokoju. Pobieranie cen wyższych od podanych w cennikach jest wzbronione.

§ 5. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

(2) Do przedsiębiorstw, istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przepisy § 2 będą stosowane od dnia 1 lipca 1939 r.

Poz. 541. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 września 1938 r. o organizacji państwowych ocen masła i serów.

Poz. 542. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 września 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o nadaniu orzeczeniu Komisji Rozjemczej z dnia 24 czerwca 1938 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich przedsiębiorstw budowlanych na obszarze m. Krakowa i okolicy.

Poz. 543. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 października 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie przeprowadzenia za granicą jednorazowej kontroli paszportów zagranicznych polskich.

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o paszportach (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 404) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Paszporty zagraniczne, wydane przez Urzędy Zagraniczne R. P. przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, muszą być złożone do jednorazowej kontroli.

(2) Kontrolę, o której mowa w ust. 1, przeprowadzają terytorialnie właściwe Urzędy Zagraniczne R. P.

§ 2. (1) Przeprowadzenie kontroli paszportu Urząd Zagraniczny R. P. stwierdza przez umieszczenie na paszporcie adnotacji „sprawdzono w myśl rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 543)."

(2) Umieszczenie powyższej adnotacji będzie odmówione lub wstrzymane:

1. jeżeli zachodzi podejrzenie co do autentyczności lub ważności paszportu albo

2. jeżeli zachodzą okoliczności, uzasadniające pozbawienie obywatelstwa lub stwierdzenie utraty obywatelstwa posiadacza paszportu.

(3) Paszporty zagraniczne (§ 1 ust. (1)) nie zaopatrzone w powyższą adnotację nie upoważniają do przekroczenia granicy Państwa Polskiego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Poz. 544. Oświadczenie rządowe z dnia 26 września 1938 r. w sprawie rozciągnięcia na Hongkong międzynarodowej konwencji o liniach ładunkowych z dnia 5 lipca 1930 r.

Poz. 545. Oświadczenie rządowe z dnia 26 września 1938 r. w sprawie złożenia przez Portugalię dokumentu ratyfikacyjnego konwencji międzynarodowej z dnia 10 kwietnia 1926 r. o ujednostajnieniu niektórych zasad, dotyczących immunitetów statków państwowych.

Poz. 546. Oświadczenie rządowe z dnia 26 września 1938 r. w sprawie stosowania w koloniach portugalskich umów Światowego Związku Pocztowego z dnia 20 marca 1934 r.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 10 października Nr 232 Rok 1938

Poz. 509. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 510. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 511. Ogłoszenie Komisarza Rządowego Izb Lekarsko-Dentystycznych z dnia 5 października 1938 r. o wyniku glosowania do Rady Okręgowej Izby Lekarsko-Dentystycznej w Poznaniu.

z 11 października Nr 233 Rok 1938

Poz. 512. Zarządzenie o nadaniu Orderu Orła Białego.

Poz. 513. Uchwała Rady Ministrów z dnia 9 października 1938 r. o dodatkowym kredycie na rok 1938/39 na zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych.

z 12 października Nr 234 Rok 1938

Poz. 514. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 września 1938 r. o zmianie czasu urzędowania urzędów celnych.

z 13 października Nr 235 Rok 1938

Poz. 515. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 6 października 1938 r. ustalające dalszą listę agentów dewizowych.

z 14 października Nr 236 Rok 1938

Poz. 516. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 517. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 518. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 519. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 6 sierpnia 1938 r. o zmianie wykazu ekspozytur wojewódzkich biur Funduszu Pracy.

Poz. 520. Ogłoszenie Komisarza Rządowego Izb Lekarsko-Dentystycznych z dnia 12 października 1938 r. w sprawie uprawomocnienia się wyborów do Rady Okręgowej Izby Lekarsko Dentystycznej w Krakowie.

z 15 października Nr 237 Rok 1938

Poz. 521. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 522. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 523. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 524. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

III. Inne wydawnictwa.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu

Nr 18 z dnia 30 czerwca 1938 r.

Poz. 454.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 24 czerwca 1938 r. L. D. V. 8365/3/38 w sprawie stosowania art. 2 pkt 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości.

Do wszystkich izb skarbowych oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W myśl art. 2 pkt 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) wolne są od podatku od nieruchomości grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami, nie pozwalającymi na natychmiastową ich budowę.

Według przepisu § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu powyższego dekretu (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259) wolne są od podatku grunty, nie mogące być zabudowane na podstawie obowiązujących przepisów, a w szczególności prawa budowlanego (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 23, poz. 202 i Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 86, poz. 663) i prawa górniczego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 85, poz. 654) oraz rozporządzeń i zarządzeń właściwych władz, wydanych na podstawie tych przepisów.

W związku z przytoczonymi przepisami prawnymi niektóre z izb skarbowych mają wątpliwości, czy brak prawomocnych planów zabudowania osiedli lub ich części, o których jest mowa w art. art. 7 — 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 23, poz. 202), stanowi w myśl prawa budowlanego przeszkodę w natychmiastowym zabudowaniu gruntów, położonych na terenach tych osiedli lub ich części.

W tej sprawie Ministerstwo Skarbu po porozumieniu się z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Brak planów zabudowania osiedli lub ich części, wymienionych w art. art. 7 — 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), uzupełnionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663), względnie istnienie takich planów, lecz jeszcze nieprawomocnych, **nie stanowi samo przez się przeszkody** w świetle przepisów prawa budowlanego do zabudowania gruntów niezabudowanych, znajdujących się na terenach tych osiedli lub ich części — i tym samym nie uzasadnia zwolnienia tychże gruntów od podatku od nieruchomości z mocy przytoczonego na wstępie postanowienia art. 2 pkt 5 dekretu — o ile te tereny (grunty niezabudowane) mogą być zabudowane zgodnie z przepisami prawa budowlanego.

O tym jednak, czy omawiane grunty, położone na terenach osiedli lub ich części, nieposiadających planów zabudowania, lub wprawdzie posiadających plany zabudowania, lecz jeszcze nieprawomocne mogą być w danym roku podatkowym zabudowane, decydują właściwe władze budowlane.

W przypadkach zatem, gdy płatnicy w toku postępowania wymiarowego lub odwoławczego zakwestionują obowiązek podatkowy gruntów niezabudowanych z uwagi na brak prawomocnego planu zabudowania terenów, na których wzmiankowane grunty są położone, władze skarbowe winny żądać od płatników zaświadczeń władz budowlanych, że **w danym roku** podatkowym odnośne grunty w myśl przepisów prawa budowlanego nie mogą być zabudowane.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr Lubowicki

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N. T. A" dział A, rocznik XVI rok 1938.

Nr 1495 A.

1) W wypadku unieważnienia przez państwową władzę nadzorczą nad gminami wyznaniowymi żydowskimi wyboru rabina przysługuje wybrane-

mu kandydatowi prawo odwołania się do wyższej instancji, a w razie odmownego odwoławczego rozstrzygnięcia do Trybunału.

2) Nieprawidłowość postępowania komisji wyborczej przy wyborach rabina w gminie wyznaniowej żydowskiej większej, przejawiająca się w zakomunikowaniu członkom rady ułożonej przez siebie listy kandydatów, powoduje w wypadku, jeśli zarząd gminy przed wyborami listę kandydatów uchwalił, tylko wówczas unieważnienie wyborów, jeśli mogła ona mieć wpływ na ich wynik. (Teza).

(Wyrok z 4 stycznia 1938 l. rej. 10048/34).

Nr 1496A.

1) Zmiana zaskarżonej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego decyzji winna być przeprowadzona zawsze w formie jej cofnięcia i wydania w jej miejsce decyzji nowej, nawet w tym wypadku, jeśli zmiana ta jest tylko częściowa, bądź jeśli polega na dodatkowym załatwieniu pominiętych pierwotnie punktów odwołania, lub na dodatkowym przytoczeniu uzasadnienia odmownego rozstrzygnięcia.

2) Wystawy, bądź portale sklepowe traktować należy ze stanowiska przepisów prawa budowlanego jako części budynku. (Tezy).

(Wyrok z 4 stycznia 1938 l. rej. 3907/35 i 5619/35).

Nr 1497A.

Nałożenie przez państwową władzę nadzorczą nad gminami wyznaniowymi na członków zarządu gminy obowiązku zwrotu kwot, wydanych przez zarząd imieniem gminy, a budżetem nieprzewidzianych, wychodzi poza granice atrybucji nadzorczych tej władzy. (Teza).

(Wyrok z 7 stycznia 1938 l. rej. 4475/35).

Nr 1500A.

W przypadku, gdy nazwisko składa się z dwóch części, jednej, nabytej z tytułu urodzenia, i drugiej, nabytej z tytułu adopcji, a dana osoba prosi o zezwolenie na zmianę, polegającą na ograniczeniu nazwiska tylko do jednej z tych części, każdemu, dla kogo ta właśnie część jest nazwiskiem, służy prawo bezwzględnego sprzeciwu w myśl art. 4 ustawy z 24 października 1919 poz. 478 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 17 stycznia 1938 l. rej. 1292/35).

Nr 1505A.

W postępowaniu, wdrożonym wskutek wniosku o udzielenie koncesji na nową aptekę publiczną, a toczącym się według przepisów ustawy z 18 grudnia 1906 Nr 5/1907 austr. Dz. P. P., właściciele aptek już istniejących nie mają legitymacji do kwestionowania potrzeby nowej apteki. (Teza).

(Wyrok z 28 stycznia 1938 l. rej. 5862/35).

Nr 1510A.

Pozycję budżetu gminy wyznaniowej żydowskiej, obejmujące wynagrodzenia funkcjonariuszów gminnych, władza nadzorcza winna oceniać ze stanowiska umów, zawartych między gminą wyznaniową i jej funkcjonariuszami. (Teza).

(Wyrok z 24 lutego 1938 l. rej. 6534/35).

Nr 1511A.

Niezdolną do zarobkowania w rozumieniu art. 28 ust. 3 rozporządzenia o ubezpieczeniu pracowników umysłowych poz. 911/1927 Dz. Ust. jest osoba, która wskutek ułomności cielesnej lub umysłowej jest w ogóle niezdolna do pracy w jakimkolwiek zawodzie, albo jest wprawdzie w zasadzie zdolna do pracy w poszczególnym zawodzie, lecz zdolność ta jest mniejsza od połowy zdolności osób zdrowych fizycznie i umysłowo. (Teza).

(Wyrok z 3 marca 1938 l. rej. 3685/36).

Nr 1512A.

Z art. 1 i 3 ustawy o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego z 29 marca 1926 poz. 214 Dz. Ust. wynika, że art. 3 zawiera określenie pojęcia ubogiego w rozumieniu tej ustawy, nie przesądza jednak kwestii, które osoby mogą być zobowiązane do zwrotu wzmiankowanych kosztów za ubogich. (Teza).

(Wyrok z 9 marca 1938 l. rej. 6256/35).

Nr 1513A.

Dopuszczalność pozbawienia obywatelstwa polskiego na podstawie art. 1 p. 2 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z 11 sierpnia 1920 poz. 540 Dz. Ust. uzależniona jest nietylko od tego, by dana osoba opuściła granice Państwa Polskiego w celu uchylenia się od obowiązku służby wojskowej, lecz także od tego, by w tym samym celu przebywała za granicą w czasie wydania orzeczenia o powyższym pozbawieniu. (Teza).

(Wyrok z 4 marca 1938 l. rej. 428/36).

Nr 1514A.

Okoliczność, że zezwolenie na zmianę nazwiska utrudniałoby ustalenie tożsamości danej osoby w przyszłości, sama przez się nie zwalnia władzy od wynikającego z ustawy z 22 marca 1929 poz. 16/1930 Dz. Ust. obowiązku udzielenia tego zezwolenia w razie, gdy proszący o nie posiada nazwisko hańbiące, ośmieszające lub nie licujące z godnością człowieka. (Teza).

(Wyrok z 4 marca 1938 l. rej. 2993/36).

Nr 1516A.

Przez fakt odebrania lub cofnięcia danej osobie prawa wykonywania funkcji rabina lub podra-

bina traci ona zarazem charakter osoby, wykonywającej funkcje religijne, a zatem należy ją traktować na równi z osobami, które wystąpiły ze stanu duchownego (art. 58 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym z 23 maja 1924 poz. 455/1933 Dz. Ust.). (Teza).

(Wyrok z 4 lutego 1938 l. rej. 3260/36).

Nr 1517A.

W wypadku zezwolenia na założenie przewidzianej w § 2 lit. a) rozporządzenia ros. Ministra Spraw Wewnętrznych z 25 maja 1873 r. w redakcji rozporządzenia z 9 sierpnia 1906 Zb. Ust. i Rozp. str. 3041 czasowej filii apteki właściciele sąsiednich aptek mają prawo kwestionowania tej decyzji z punktu widzenia zagrożenia egzystencji ich aptek. (Teza).

(Wyrok z 8 marca 1938 l. rej. 6729/35).

Nr 1521A.

1) Jeśli władza, orzekająca o koncesji aptekarskiej na obszarze b. zaboru rosyjskiego stwierdzi po ogłoszeniu konkursu w celu zgłaszania się kandydatów o koncesję na nową aptekę w pewnej miejscowości, że zaniedbała zasięgnąć przed ogłoszeniem konkursu przewidzianej w § 25 ustawy dla farmaceutów i aptek i w § 3 instrukcji w sprawie udzielania koncesji na zakładanie aptek z 1 czerwca 1931 poz. 204 Monit. Pol. opinii właściciela sąsiedniej apteki, i wezwie go dodatkowo do złożenia opinii przed wydaniem w sprawie decyzji głównej, to powstałe wskutek wspomnianego zaniedbania naruszenia form postępowania administracyjnego traktować należy jako nie połączone ze szkodą dla odnośnego właściciela apteki.

2) Przy ustalaniu w myśl zasad, ustanowionych w § 2 cytowanej wyżej instrukcji, warunków założenia w pewnym osiedlu nowej apteki z uwagi na stosunek liczby aptek do liczby mieszkańców tego osiedla — nie należy doliczać do liczby mieszkańców osób, wchodzących w skład stacjonowanego w tym osiedlu garnizonu wojskowego.

3) Postanowienia § 2 wymienionej pod 1) instrukcji nie przewidują przy ustalaniu warunków założenia nowej apteki w pewnym osiedlu przyjmowania pod uwagę poza liczbą mieszkańców tego osiedla także liczby mieszkańców sąsiednich gmin wiejskich. (Tezy).

(Wyrok z 8 marca 1938 l. rej. 1660/35).

Nr 1522A.

Gmina wyznaniowa żydowska nie ma podstawy prawnej do obciążania obowiązkiem składki gminnej cudzoziemca żyda, przebywającego na jej obszarze na podstawie zezwolenia na czasowy pobyt w Państwie Polskim. (Teza).

(Wyrok z 8 marca 1938 l. rej. 5030/35).

Nr 1523A.

Okoliczność, że służebność gruntowa, polegająca na obowiązku znoszenia zalewania gruntu dla utworzenia stawu, nie może być wykonywana z powodu wygaśnięcia z mocy § 380 pruskiej ustawy wodnej z 7 kwietnia 1913 Zb. Ust. Pr. str. 53 prawa piętrzenia wody potoku, zasilającego ten staw, sama przez się nie uzasadnia przewidzianego w § 50 (2) tej ustawy sprzeciwu przeciw udzieleniu zezwolenia na piętrzenie wody tego potoku. (Teza).

(Orzeczenie z 4 marca 1938 l. rej. 5524/35).

Nr 1525A.

Ustawa w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych, jak również ustawa w przedmiocie wykupu gruntów, podlegających tej pierwszej ustawie, nie rozciągają się na grunty, położone w miastach, wydzielonych z powiatów; do gruntów zaś, położonych w miastach, niewydzielonych z powiatów, ustawy te mają zastosowanie tylko wówczas, jeżeli dzierżawione grunty przeznaczone są stale pod uprawę rolną, a więc jeżeli nie są objęte planem regulacyjnym. (Teza).

(Wyrok z 18 marca 1938 l. rej. 498/36).

Nr 1528A.

Z pomiędzy rabinów i ich pomocników, ustanowionych na obszarze b. zaboru austriackiego w myśl obowiązujących tam poprzednio przepisów, tylko ci stali się rabinami i podrabinami gminnymi w rozumieniu prawa o organizacji gmin żydowskich (poz. 500/1928 Dz. Ust.), którzy w czasie wejścia w życie tego prawa (w czasie rozpoczęcia obowiązywania jego przepisów w poszczególnych gminach wyznaniowych) czynności swych urzędów w znaczeniu wykonywania tych urzędów sprawowali. (Teza).

(Wyrok z 23 marca 1938 l. rej. 4773/36).

C.

Bibliografia.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Rzeczpospolita, jej prawa i urzędy“.

Nakładem Stowarzyszenia Urzędników Państwowych R. P. ukazał się Nr 1 Biblioteki Urzędnika, zawierający podręcznik p. t. „Rzeczpospolita, jej prawa i urzędy“ w opracowaniu Edmunda Mieroszewicza, Witolda Pajora i Leona Zieleniewskiego (str. XV + 494).

Praca ta jest pomyślana, jako podręcznik do egzaminów dla urzędników III i II kategorii i zawiera równolegle z rozbiorem kwietniowej Ustawy Konstytucyjnej wykład o urzędach Rze-

czypospolitej oraz opatrzony komentarzami przegląd ważniejszych norm z zakresu prawa materialnego i formalnego, których znajomość jest niezbędna każdemu urzędnikowi, a przede wszystkim urzędnikom władz administracji ogólnej.

Wydawnictwo „Rzeczypospolita, jej prawa i urzędy" zaleca się władzom administracji ogólnej w celach wyszkoleniowych i informacyjnych

UWAGA: Do nabycia w Zarządzie Głównym S. U. P. (Warszawa, ul. Przeskok 4, mieszk. 5, tel. 232-80). Cena zł. 4.50 dla członków S. U. P. i zł. 7.50 dla osób niezrzeszonych. Przesyłka 60 gr. za pobraniem poczt. 90 gr. Należność można przesyłać za pośrednictwem P. K. O., konto Nr. 1489.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„Przegląd Prawa Pracy".

Opuścił prasę Nr. 1 miesięcznika „Przegląd Prawa Pracy" pod redakcją naczelną J. G. Wengierowa, organ Stowarzyszenia Przyjaciół Sądów Pracy.

Miesięcznik ten, wydawany przez Księgarnię Powszechną dzieł prawniczych i ekonomicznych (Warszawa, plac Napoleona 1), ma na celu pogłębianie wiedzy prawniczej i realizację zadań polityki społecznej, w szczególności w zakresie prawa pracy oraz zawiera obok artykułów fachowych w tej dziedzinie, orzecznictwo z komentarzami, odpowiedzi na pytania prawne, dział bibliograficzny, przegląd zagraniczny i informacje z życia odpowiednich instytucyj i organizacyj.

UWAGA: Prenumerata roczna zł. 30. — kwartalnie zł. 7.50, numer pojedyńczy zł. 3.—.

„Kto chce — ten zwycięża" R. Lenartowicz.

Opuściła prasę broszura p. t. „Kto chce — ten zwycięża" opracowana przez Ryszarda Lenartowicza, radcę w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych (str. 38).

Wydawnictwo to w popularnej formie propaguje ideę oszczędności w oparciu o komunalne kasy oszczędności i gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.